

Arrest

nr. 149 119 van 3 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2010 huwt de verzoekende partij in Algerije met dhr. M.A. van Belgische nationaliteit.

1.2. De verzoekende partij komt op 6 juni 2011 naar België in het bezit van een visum gezinshereniging in functie van een huwelijk met dhr. M.A.

1.3. Op 8 juli 2011 verklaart dhr. M.A. slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk en dat de verzoekende partij de echtelijke woonst verliet op 8 juli 2011. Daarnaast verklaart hij ook dat zij een afspraak hadden op 6 juli 2011 op de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de papieren van de verzoekende partij in orde te brengen.

1.4. Op 8 september 2011 biedt de verzoekende partij zich aan bij de gemeente Asse om te verklaren dat zij gaat wonen bij haar nicht.

1.5. Op 27 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“de wettelijke verplichtingen omtrent de motivering van administratieve rechtshandelingen o.a. art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling”* en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij stelt in haar feitenrelaas onder meer dat zij gehuwd is met dhr. M.A. van Belgische nationaliteit. Zij wijst erop dat zij een positief advies kreeg inzake gezinshereniging na het neerleggen van een uitgebreid dossier op het Belgische Consulaat te Algerije. De verzoekende partij verliet Algerije op 6 juni 2011. Zij wijst verder op het zich voordoen van problemen door het alcoholprobleem van haar echtgenoot, een paar dagen na haar aankomst in België. De verzoekende partij verklaart dat zij op 5 en 6 juli 2011 het nodige deed samen met haar man om de administratie voor haar verblijf in orde te brengen. De verzoekende partij wijst er voorts op dat zij een dossier diende neer te leggen op de gemeente van Sint-Gillis met gelegaliseerde stukken, zoals haar paspoort met visa, celibaatsattest, de huwelijksakte, invullen van bijzondere formulieren enz. Zij verklaart dat haar man een document overhandigd kreeg dat hij meteen wegstak zonder dat zij het kon zien. Zij wijst erop dat zij het document nooit zag. Verder stelt zij dat zij op 7 juli 2011 gedwongen door haar echtgenoot op straat stond, dat zij contact opnam met de federale bemiddelaar die navraag deed voor haar op de gemeente Sint-Gillis naar haar verblijfsdocumenten en statuut, doch dat men antwoordde dat men niets kon terugvinden van de verzoekende partij. De verzoekende partij schreef de gemeente Sint-Gillis alsook de Dienst Vreemdelingenzaken aan om haar situatie uit te leggen. Zij stelt dat zij daarop een antwoord kreeg van de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar dossier bestudeerd was en overgemaakt aan de gemeente Sint-Gillis, dat deze brief hoopgevend was nu haar meegedeeld werd dat zij naar de dichtstbijzijnde gemeente diende te gaan en zich diende in te schrijven en een reglementair dossier moest indienen. De verzoekende partij wijst erop dat zij alle documenten heeft ingediend in de gemeente Asse in de maand december 2011.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht en het citeren van de motieven van de bestreden beslissing en van artikel 7 van de vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij dat voorbij wordt gegaan aan het hoger vermelde feitenrelaas, waarmee rekening dient gehouden te worden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij wijst erop dat zij de nodige stappen ondernam om na haar aankomst in België een aanmelding bij de gemeente te doen zoals voorzien en de nodige procedure tot verblijf op te starten. Zij herhaalt dat haar man de ontvangstbevestiging in bezit heeft zodat zij deze niet kan bijbrengen. De verzoekende partij merkt op dat de verwerende partij met geen woord rept over deze procedure, die nog hangende dient te zijn en waarin men ten gronde nog geen beslissing heeft genomen tot op heden. De verzoekende partij meent dan ook dat het niet opgaat haar thans te willen doen terugkeren naar haar land van herkomst zonder eerst de hangende procedure af te wachten. Zij stelt dat zij in die procedure zou kunnen aanhalen dat zij slachtoffer was van huishoudelijk geweld, waarna zij wijst op artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat zij zelf de gemeente en de verwerende partij heeft aangeschreven om dit te melden zodat de verwerende partij dan ook niet kan beweren niet op de hoogte te zijn geweest hiervan. De verzoekende partij meent dan ook dat er onzorgvuldig onderzoek werd geleverd naar haar situatie.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft

genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 20 oktober 2010 een aanvraag indiende tot afgifte van een visum type D teneinde haar Belgische echtgenoot te vervoegen. Op 7 april 2011 werd beslist aan de verzoekende partij een dergelijk visum toe te staan. De Raad stelt vast dat bij de beslissing tot toekenning van het visum type D – zijnde een nationaal visum voor verblijf van langere duur dat de verzoekende partij toegang verleent tot het Belgische grondgebied met het oog op een verblijf van meer dan drie maanden – reeds werd nagegaan of de verzoekende partij diende te worden beschouwd als zijnde een familielid van een Belg in de zin van artikel 40*ter iuncto* 40*bis*, §2, 1° van de vreemdelingenwet en of zij voldeed aan de eventuele bijkomende voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg.

Door de toekenning van het gevraagde visum erkende de verwerende partij dan ook dat de verzoekende partij gerechtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in de hoedanigheid van familielid van een Belg. Het feit dat het visum slechts geldig was voor de duur van drie maanden en dit tot 8 juli 2011, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Het loutere feit dat het visum type D van de verzoekende partij, dat het bewijs vormde dat zij beschikte over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van een Belg, conform het op het ogenblik van het verlenen van het visum van kracht zijnde artikel 43 *iuncto* artikel 53 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet werd vervangen door een “*verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie*” (instrumentum), doet geen afbreuk aan het gegeven dat de verwerende partij reeds had vastgesteld en erkend dat zij over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (negotium) beschikte. Het gegeven dat de verzoekende partij kort na haar aankomst in het Rijk niet meer op hetzelfde adres verbleef als haar echtgenoot impliceert daarnaast niet dat kan worden voorbijgegaan aan het haar reeds, middel het visum type D, toegekende verblijfsrecht.

Uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht, dat aan de verzoekende partij werd erkend na onderzoek van haar visumaanvraag gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot en door het toekennen van een visum type D, werd beëindigd volgens de wettelijke voorziene procedures. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen “*verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie*” ontvangen heeft doordat er eventueel, zoals blijkt uit de verklaringen van de te vervoegen Belgische onderdaan, geen samenwonen was. Het gegeven dat de verzoekende partij geen verblijfskaart ontving heeft *in casu* ook niet tot gevolg dat zij zich niet zou kunnen beroepen op een recht op verblijf dat reeds werd erkend.

3.4. In haar nota met opmerkingen erkent de verwerende partij dat de verzoekende partij een wettig verblijf had dat steunde op artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet. In haar nota betwist de verwerende partij niet dat de verzoekende partij zich heeft aangemeld bij het gemeentebestuur. De verwerende partij wijst er enkel op dat uit vaststaande rechtspraak van de Raad van State volgt dat om als echtgenoot tot vestiging te worden toegelaten er minstens sprake moet zijn van een gezinscel, dat *in casu* deze voorwaarde niet vervuld is daar haar echtgenoot op 8 juli 2011 aangifte deed van een schijnhuwelijk. Met een dergelijk betoog gaat de verwerende partij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de verzoekende partij reeds als echtgenote van een Belg werd toegelaten tot verblijf na een uitgebreid onderzoek van haar visumaanvraag gezinshereniging en dat het toegekende verblijfsrecht nooit formeel werd beëindigd, zodat zij niet dienstig kan verwijzen naar voorwaarden om te worden toegelaten.

3.5. De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”

De Raad herhaalt dat door de toekenning van het gevraagde visum de verwerende partij erkende dat de verzoekende partij gerechtigd was tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in de hoedanigheid van familielid van een Belg. De Raad stelt vast dat noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht (negotium) van de verzoekende partij werd beëindigd, noch dat zij langer dan een jaar afwezig geweest is van het grondgebied.

Aldus dient te worden besloten dat de bestreden beslissing, die gebaseerd is op artikel 7 van de vreemdelingwet, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet afgegeven worden aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, niet gegrond is op de juiste feitelijke gegevens, daar uit niets blijkt als zou het verblijfsrecht (negotium) van de verzoekende partij op welke wijze dan ook beëindigd, vervallen of ingetrokken zijn.

3.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste en enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER